

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Zdeňka Kühna a soudců Daniely Zemanové a Miloslava Výborného v právní věci žalobkyně: **FOVEMA s. r. o.**, se sídlem Zámecká 1395, Tachov, zastoupena Mgr. Sandrou Podskalskou, advokátkou se sídlem Údolní 33, Brno, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 7. 8. 2012, čj. 8819/12-1200-506330, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 13. 11. 2013, čj. 15 Af 364/2012-143,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.
Vymezení věci

[1] Žalobkyně je od roku 2010 provozovatelkou fotovoltaické elektrárny FVE Velká Hleďsebe. V květnu 2011 dodávala na základě smlouvy s ČEZ Distribuce, a. s. (dále též „plátce daně“) elektrickou energii. Na tyto dodávky žalobkyně (poplatník) následně vystavila plátci daně fakturu ve výši 1.175.642,91 Kč. Plátce daně fakturu uhradil pouze

z části, ve výši 921.472,42 Kč z důvodu provedení srážky solárního odvodu dle § 7a zákona č. 180/2005 Sb., o podpoře obnovitelných zdrojů.

[2] Žalobkyně s tímto postupem nesouhlasila, proto podala dle § 237 odst. 3 daňového řádu stížnost k Finančnímu úřadu v Děčíně (dále jen „správce daně“), jíž se domáhala, aby správce daně přikázal plátci daně sraženou částku doplatit. Správce daně zamítl stížnost rozhodnutím ze dne 9. 1. 2012. Odvolání proti těmto rozhodnutím zamítlo Finanční ředitelství v Ústí nad Labem rozhodnutím označeným v záhlaví [*s účinností od 1. 1. 2013 přešla působnost finančních ředitelstev na základě § 20 odst. 2 zákona č. 456/2011 Sb. na Odvolací finanční ředitelství. Proto s Odvolacím finančním ředitelstvím Nejvyšší správní soud dále jednal jako se žalovaným (§ 69 s. ř. s.) – pozn. NSS.*].

[3] Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně dne 22. 2. 2011 žalobu u krajského soudu. Žalobu zamítl krajský soud rozsudkem označeným v záhlaví jako nedůvodnou. V odůvodnění svého rozsudku nejdříve krajský soud uvedl, že ústavností odvodu z pohledu obdobných námitek, které uplatňuje žalobkyně, se již zabýval Ústavní soud v nálezu ze dne 15. 5. 2012, Pl. ÚS 17/11. Proto krajský soud neshledal povinnost předložit věc Ústavnímu soudu k opětovnému posouzení dle § 48 odst. 1 písm. a) s. ř. s. ve spojení s čl. 95 odst. 2 Ústavy. V další části se krajský soud se závěry vyslovenými v předmětném nálezu zcela ztotožnil a postupně citoval a odkazoval na jednotlivé jeho pasáže. Konstatoval, že Ústavním soudem vyložené závěry plně dopadají i na věc žalobkyně.

[4] S odkazem na body 86 a 88 nálezu krajský soud vysvětlil, že podmínky úspěšnosti žaloby ve správním soudnictví, resp. možnost tohoto institutu vůbec použít, je nutno posuzovat teprve v kontextu celého nálezu, právní úpravy solárního odvodu a zásadami správního soudnictví. Předně upozornil na subsidiární roli správního soudnictví. Soudům nepřísluší nahrazovat rozhodnutí správních orgánů, ale pouze jejich závěry přezkoumávat, příp. posoudit, zda byly dodrženy meze správního uvážení. Dále krajský soud uvedl, že aby ve světle těchto skutečností mohla být žaloba úspěšná, musí být prokázány specifické a výjimečné okolnosti u poplatníka, které vybočují z obecného nastavení odvodu a odlišují se od situace většiny poplatníků, kterou se zabýval Ústavní soud v nálezu Pl. ÚS 17/11. Krajský soud vyslovil názor, že poplatník měl možnost a dokonce povinnost již v řízení před správcem daně tvrdit a prokázat likvidační povahu odvodu (tzv. rdousící efekt). Navrhování důkazů či samotné dokazování tohoto tvrzení nemůže ponechávat až na řízení před soudem. Při přezkoumávání rozhodnutí totiž vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.). Správním orgánům proto nemůže jít k tíži, že jim žalobkyně nesdělila všechny relevantní skutečnosti a důkazy. V opačném případě by byla popřena koncepce správního soudnictví ve vztahu k přezkumu správních rozhodnutí. Z tohoto důvodu krajský soud neprovedl důkazy, které žalobkyně v řízení o žalobě navrhla.

II.
Stručné shrnutí argumentů v kasační stížnosti

pokračování

[5] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala proti rozsudku krajského soudu včasnou, leč blanketní kasační stížnost. V jejím doplnění ze dne 16. 1. 2014 napadla rozsudek krajského soudu a dále též rozhodnutí správních orgánů. Důvody podání kasační stížnosti specifikuje v bodě III. doplnění. Nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že likvidační efekt odvodu měla prokazovat již v daňovém řízení. Stěžovatelka nemohla vědět, jak Ústavní soud otázku ústavnosti solárních odvodů posoudí a jaké nastaví pro to kritéria, resp. že zavede kritérium tzv. rdousícího efektu. Naopak, stěžovatelka předpokládala, že úprava solárního odvodu bude na základě nálezu Ústavního soudu zrušena. Má tedy za to, že do vydání předmětného nálezu neměla důvod likvidační účinek odvodu na její majetek prokazovat. O odvolání stěžovatelky rozhodl původně žalovaný teprve necelé tři měsíce po vydání nálezu Pl. ÚS 17/11. Stěžovatelka tvrdí, že v tak krátké době objektivně nebylo v jejich silách shromáždit podklady k prokázání likvidačního účinku solárního odvodu na její podnikání a majetkovou sféru. K tomu stěžovatelka dodává, že zdejší soud již dříve připustil možnost předložit důkazy až v řízení před soudem a odkázala na rozsudky NSS v obdobných věcech, sp. zn. 7 Afs 13/2013 a 8 Afs 3/2013. Stěžovatelka v této souvislosti poukázala na § 92 odst. 2 daňového řádu, z něhož vyplývá povinnost správce daně co nejúplněji zjistit skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně, kdy není vázán jen návrhy daňových subjektů. Měl-li v této souvislosti správce daně pochybnosti, mohl se je pokusit odstranit z vlastní iniciativy, to však neučinil.

[6] Stěžovatelka taktéž polemizuje s výpočtem doby návratnosti investic do fotovoltaické elektrárny. Tvrdí, že z § 6 zákona o podpoře obnovitelných zdrojů vyplývá, že výsledná doba návratnosti musí být za dodržení technickoekonomických parametrů maximálně 15 let; činí-li tato doba ve vztahu k elektrárnám uvedeným do provozu v roce 2010 po provedení příslušného výpočtu (tj. při stanovených technickoekonomických parametrech, nikoliv výpočtu pro jednotlivé investory) více než 15 let, je solární odvod ve vztahu k nim protiústavní. Požadavek individuálního výpočtu doby návratnosti považuje stěžovatelka za dezinterpretaci zákona i nálezu Pl. ÚS 17/11.

[7] Krajský soud uvedl, že z předložených podání stěžovatelky nevyplynuly skutečnosti, které by odůvodňovaly závěr, že v jejím případě měla aplikace právní úpravy vůči ní likvidační účinky. V důsledku toho neshledal důvody k předložení věci Ústavnímu soudu k posouzení ústavnosti právní úpravy solárního odvodu. Stěžovatelka však interpretuje doslovné znění předmětného nálezu Pl. 17/11 tak, že solární odvod může být protiústavní buď v případě, že na výrobce (poplatníka) dolehne jako likvidační, anebo v případě, že zasáhne jeho samotnou majetkovou podstatu. Jinými slovy, podle stěžovatelky může nastat buď situace, kdy existují významné okamžité negativní účinky solárního odvodu způsobující likvidační účinek, anebo situace, kdy je majetková podstata výrobce zasažena jiným způsobem. Naopak, z předmětného nálezu podle ní nevyplývá, že je mezi těmito dvěma možnostmi vztah podmíněnosti. Jako příklad jiného zásahu do majetkové podstaty výrobce uvádí stěžovatelka nedodržení zákonem stanovené patnáctileté doby návratnosti, což je i případ stěžovatelky. Krajský soud se však při posuzování otázky nutnosti věc předložit Ústavnímu soudu těmito důvody nezabýval.

[8] V závěru kasační stížnosti se stěžovatelka rovněž vyjádřila k nedávnému usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 17. 12. 2013, čj. 1 Afs 76/2013-57. Má za to, že právní názor

tam vyjádřený je v rozporu s usnesením Ústavního soudu, sp. zn. II. ÚS 4624/12, v němž Ústavní soud konstatoval, že podání stížnosti podle § 237 daňového řádu je jediný správný postup k ochraně poplatníka. Naproti tomu rozšířený senát NSS považuje za jediný relevantní nástroj prominutí daně podle § 260 daňového řádu. S tímto právním názorem se stěžovatelka neztotožňuje, neboť tím jsou provozovatelé fotovoltaických elektráren zbaveni možnosti aktivně bránit svá práva. Nejvyšší správní soud dosud aprobovaný postup poplatníků solárního odvodu usnesením rozšířeného senátu nově zcela zvrátil, a to za situace, kdy již rozhodl téměř sto obdobných případů. Dospěl-li rozšířený senát NSS k závěru, že prominutí daně je jediným prostředkem obrany proti negativním účinkům solárního odvodu, měl při řešení věci zvolit takovou cestu, která účastníky řízení nezbaví právní jistoty a přístupu k spravedlnosti, např. posouzením stížnosti na postup plátce daně dle obsahu jako žádost o vrácení přeplatku.

[9] Z těchto důvodů stěžovatelka navrhuje, aby zdejší soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III.
Vyjádření žalovaného a replika stěžovatelky

[10] Vyjádření žalovaného k argumentům uvedeným v kasační stížnosti a v jejím doplnění obdržel Nejvyšší správní soud dne 7. 2. 2014. Žalovaný uvedl, že se zcela ztotožňuje s právním posouzením věci krajským soudem a na předchozí vyjádření původně žalovaného. Proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatelky zamítl.

[11] Stěžovatelka na vyjádření žalovaného reagovala replikou ze dne 19. 2. 2014. Zdůraznila, že podstatou sporu je otázka, zda v jejím konkrétním případě lze posoudit aplikaci solárního odvodu jako protiústavní, či nikoliv. Správní orgány ani krajský soud se touto otázkou však nezabývali. Dále má stěžovatelka za to, že stát jí prostřednictvím svých orgánů systematicky brání v přístupu ke spravedlnosti. Nejprve se správní orgány v jejím případě protiústavními dopady solárního odvodu nezabývají, poté Ústavní soud v usnesení ze dne 10. 12. 2013, sp. zn. II. ÚS 4624/12 vysloví, že tuto povinnost mají, aby následně rozšířený senát NSS rozhodl tak, že takový postup možný není. Usnesení rozšířeného senátu NSS, čj. 1 Afs 76/2013-57, nejenže je v rozporu s cit. judikaturou Ústavního soudu, ale nemůže být ani účinným mechanismem ochrany práv stěžovatelky ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva (k tomu odkázala na rozsudek ze dne 27. 4. 2010 ve věci Tănase v. Moldávie).

[12] Konečně, stěžovatelka se neztotožnila ani s názorem žalovaného založeným na judikatuře NSS (sp. zn. 1 Afs 80/2012 a 1 Afs 81/2012), že § 6 zákona o podpoře obnovitelných zdrojů energie ukládá povinnosti pouze ve vztahu k ERÚ. Stěžovatelka má za to, že žalovaný tento závěr vytrhl z kontextu citovaných rozsudků NSS, neboť i z těchto rozsudků, zejména z rozsudku ze dne 20. 12. 2012, čj. 1 Afs 80/2012-40, vyplývá, že likvidační dopady solárního odvodu se prokazují před správcem daně, nikoliv před ERÚ. V opačném případě by byl postup uvedený v těchto rozsudcích nedůvodný.

pokračování

IV.
Právní posouzení Nejvyššího správního soudu

[13] Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti, a to v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů; neshledal přitom vady, kterými byl povinen se zabývat i bez návrhu (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Podstatou kasační stížnosti je polemika stěžovatelky s rozhodnutím krajského soudu, nakolik stěžovatelka mohla uvádět konkrétní argumenty a předkládat důkazy ohledně likvidačních a jiných účinků solárního odvodu teprve v řízení před krajským soudem. S ohledem na usnesení rozšířeného senátu ze dne 17. 12. 2013, čj. 1 Afs 76/2013 – 57 ve věci *MGP 2 s. r. o.* jevšak tato otázka v nynější věci nadbytečná. Ve věci *MGP 2* dospěl rozšířený senát k závěru, že konkrétní dopady solárního odvodu na výrobce elektrické energie nelze zohlednit ani v řízení o stížnosti na postup plátce daně (§ 237 daňového řádu), ani v soudním řízení, které na ně navazuje. Pokyn Ústavního soudu zohledňovat likvidační účinky solárního odvodu v individuálních případech je za stávající právní úpravy proveditelný jen prostřednictvím institutu prominutí daně dle § 260 v návaznosti na § 259 daňového řádu.

[16] I kdyby snad krajský soud vskutku pochybil, pokud neprovedl důkazy navržené stěžovatelkou k posouzení dopadů solárního dopadu na její případ (kteroužto otázku ovšem Nejvyšší správní soud neposuzoval), nemohlo by mít takové pochybení vliv na výsledek řízení před krajským soudem. Nejvyšší správní soud opakuje, že v tomto řízení, které navazuje na řízení o stížnosti na postup plátce daně podle § 237 daňového řádu, soud otázku individuálních dopadů na situaci stěžovatelky posuzovat vůbec nemohl.

[17] Stěžovatelka nicméně dále polemizuje i se samotným usnesením rozšířeného senátu ve věci *MGP 2*. Upozorňuje, že toto usnesení bylo vydáno po cca 100 rozsudcích, ve kterých Nejvyšší správní soud opakovaně připouštěl, že otázku individuálních dopadů solárního odvodu na výrobce elektrické energie je možné posuzovat v řízení o stížnosti na postup plátce daně podle § 237 daňového řádu.

[18] Odpověď na tuto výtku stěžovatelky se skrývá v bodě 40 usnesení ve věci *MGP 2*. Rozšířený senát tam upozornil, že „*Nejvyšší správní soud rozhodoval již bezmála stovku případů, ve kterých se žalobci pokoušeli dovodit likvidační účinky solárního odvodu. Všechny případy byly posuzovány žalovaným správcem daně paušálně, s odkazem na aplikovatelnou právní úpravu a neexistenci žádné výjimky pro nesražení či nevybrání odvodu. Krajské soudy pak jejich žaloby typicky zamítaly pro nepředložení dostatečně konkrétních tvrzení a důkazů prokazujících likvidační účinky odvodu. S ohledem na absenci psané právní úpravy řešící výjimečné situace, v nichž vede solární odvod k ekonomické likvidaci poplatníka, je patrné, že použití institutu stížnosti na postup plátce daně dle § 237 daňového řádu nemůže bez dalšího*

představovat efektivní ochranu práv těch poplatníků, do jejichž práv bylo vskutku s ohledem na konkrétní okolnosti jejich případu protiústavně zasaženo."

[19] Je nepochybné, že judikatura není neměnná. Je třeba ji změnit mj. v situacích, kdy se určité judikaturou vytvořené řešení ukáže jako nefunkční, vyvolávající v praxi problémy. Jak uvedl rozšířený senát NSS v jiném svém rozhodnutí, „[a]*rgument požadavkem právní jistoty, a tedy tím, že stálá aplikační praxe je či může být hodnotou sama o sobě, jistě má svoji váhu. Stabilní aplikační praxe zajišťuje dostatečnou předvídatelnost právní regulace, snižuje transakční náklady účastníků právních vztahů a umožňuje lepší plánování jejich jednání. Proto obvykle platí, že čím déle byl určitý výklad zákona aplikován, tím silnější musí být důvody pro změnu takové aplikační praxe, neboť tím více je změnou dotčena právní jistota. Soudy jsou však povolány k tomu, aby nalézaly právo, tj. hledaly a nacházely pomocí právní argumentace jeho „správný" obsah, přičemž – systémově vzato – v úvahu se nabízející interpretační alternativy musí být vždy možno seřadit podle míry jejich přesvědčivosti a pouze jedna jediná může být shledána za daných okolností nejpřesvědčivější. Změna judikatury je proto namístě vždy, dospěje-li soud k závěru, že dosud aplikovaná interpretační alternativa není správná, tj. že je z dobrých důvodů méně přesvědčivá než jiné nabízející se interpretace a že i při zohlednění hodnoty, kterou za daných okolností i se zohledněním délky dosavadní aplikační praxe, od níž se má ustoupit, představují právní jistota a s ní spojený zájem na stabilitě právních (a tedy společenských) vztahů, nelze dosavadní interpretaci přesvědčivě hájit*" (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 4. 5. 2010, čj. 4 Ads 77/2007-91, č. 2112/2010 Sb. NSS, bod 37).

[20] Ve shora citované pasáži (bod [18] shora) rozšířený senát vysvětlil, že třebaže již rozhodoval bezmála stovku případů, dosavadní průběh řízení v těchto věcech těžko může založit legitimní očekávání výrobců elektrické energie v další aplikaci téže judikatury. Nejde jen o zjevnou neefektivnost stávajícího judikaturního přístupu. Tato neefektivnost je dána v podstatě tím, že stávající judikatura neměla oporu v psaném právu. Jak rozšířený senát podrobně vysvětlil, stížnost dle § 237 daňového řádu představuje specifický prostředek obrany poplatníka vůči plátci daně při uplatňování srážkové dani. Stížnost slouží zejména k tomu, aby byl postup plátce podroben kontrole státní moci a poplatník byl před případným nezákonným postupem plátce prostřednictvím konečného rozhodnutí správce daně ochráněn. Bylo by absurdní klást na plátce povinnost, nota bene bez jakékoliv psané právní úpravy, aby sám posuzoval likvidační účinky solárního odvodu na poplatníka. I kdyby se snad však tento institut aplikoval na solární odvod pouze přiměřeně a žádost o vysvětlení adresovaná plátci byla jen jakýmsi formálním mezikrokem pro následné uplatnění stížnosti u správce daně, umožňuje § 237 odst. 3 daňového řádu správci daně přezkoumat pouze postup plátce, tj. zda plátce při srážce solárního odvodu postupoval v souladu se zákonem o podpoře. Ten kromě osvobození malých výrobců nepřipouští žádné výjimky, na základě kterých by byl plátce odvodu své zákonné povinnosti zproštěn, jinými slovy neobsahuje žádný zvláštní mechanismus, jenž umožní individuální přístup k výrobcům, což ostatně konstatoval v bodu 89nálezu sp. zn. Pl. ÚS 17/11 sám Ústavní soud. Bylo by z ústavního hlediska a s ohledem na požadavky dělby moci přinejmenším problematické, aby neexistenci psané právní úpravy nahradila bez dalšího moc soudní (body 38 a 39 usnesení ve věci *MGP 2*).

pokračování

[21] Rozšířený senát interpretoval detailně nález sp. zn. Pl. ÚS 17/11, ale též další judikaturu Ústavního soudu. Přitom dospěl k závěru, že příkaz Ústavního soudu posoudit případné excesivní individuální dopady solárního odvodu na výrobce elektrické energie dopadá nejen na soudy, ale též na zákonodárce a exekutivu. Na prvém místě přichází v úvahu změna zákona, včetně obecného vymezení podmínek rdousícího efektu solárního odvodu tak, jak naznačil Ústavní soud. Bez takovéto změny pak leží povinnost na ministrovi financí, aby „rozhodnutím" dle § 260 daňového řádu vymezit obecně okruh případů, ve kterých jsou účinky solárního odvodu již protiústavní. Paušální uplatnění solárního odvodu totiž může při konkrétních skutkových okolnostech způsobovat značné nesrovnalosti ve smyslu § 260 odst. 1 písm. a) daňového řádu, které mohou dosahovat v konkrétních případech dokonce likvidačních účinků a vést k protiústavnosti odvodu.

[22] Bylo by v rozporu s principem dělby moci, pokud by bez dalšího vymezila v obecnosti podmínky rdousícího efektu ve smyslu nálezu sp. zn. Pl. ÚS 17/11 moc soudní. Zákon umožňuje ministrovi financí celou věc v obecnosti vyřešit v souladu s nálezem Ústavního soudu. Za těchto okolností by aktivita justice nemohla bez dalšího ochránit dotčená základní práva výrobců elektrické energie (to lze ukázat již s ohledem na zjevnou „bezzubost" dosavadní judikatury, jakkoliv se této judikatury stěžovatelka paradoxně dovolává – srov. bod [18] shora).

[23] Právě z těchto důvodů rozšířený senát v bodě 56 usnesení ve věci *MGP 2* dovodil, že „[r]*ozhodnutí o prominutí solárního odvodu je za stávající zákonné úpravy jediným institutem, jehož prostřednictvím výkonná moc dostojí výslovnému pokynu Ústavního soudu a splní tak povinnost uplatnit individuální přístup k jednotlivým výrobcům, kteří se nacházejí ve výjimečné situaci předvídané nálezem sp. zn. Pl. ÚS 17/11. Úvaha ministra financí, zda takové rozhodnutí vydat či nevydat, se proto nemůže odehrávat ve sféře „absolutního" správního uvážení*."

[24] Není ani pravda, že by rozšířený senát ponechával stěžovatelku bez jakékoliv soudní ochrany, zcela v libovůli ministra financí. Jak totiž uvedl rozšířený senát v bodě 57 usnesení ve věci *MGP 2*, „[e]*ventuální nečinnost moci výkonné by dokonce mohla nabýt podobu nečinnosti protiústavní a nemohla by zůstat bez soudní sankce*" [v tomto aspektu odkázal rozšířený senát na povinnost soudní moci v případě dlouhodobé nečinnosti normotvůrce vyplnit protiústavní mezeru v právu namísto normotvůrce - viz nález ze dne 28. 2. 2006 sp. zn. Pl. ÚS 20/05 (N 47/40 SbNU 389; č. 252/2006 Sb.)].

[25] Stěžovatelka dále tvrdí, že rozšířený senát se dostal svým usnesením ve věci *MGP 2* do rozporu s usnesením ÚS ze dne 10. 12. 2013 sp. zn. II. ÚS 4624/12 (věc *ACT FAST, s. r. o.*). Nejvyššímu správnímu soudu nicméně není zřejmé, jak by se mohl s tímto usnesením dostat rozšířený senát do rozporu. Velmi stručné odůvodnění usnesení ve věci *ACT FAST* se především vyjadřovalo k poučovací povinnosti soudu. Dále pak Ústavní soud uvádí, že k „*o ochraně poplatníka (tedy i stěžovatelky) je zakotven jiný institut. Ostatně, jak vyplývá z odůvodnění rozhodnutí krajského soudu, stěžovatelka tuto procesní možnost - kromě napadení platebních výměrů - rovněž využila, když proti postupu plátce daně podala stížnost dle § 237 daňového řádu*." To je samozřejmě v obecnosti pravda, nicméně jak vysvětlil zevrubně rozšířený senát, ve věcech týkajících se event. protiústavních dopadů solárního

odvodu nelze bez dalšího tento instrument úspěšně použít. Nejvyššímu správnímu soudu není vůbec jasné, proč stěžovatelka argumentuje právě tímto stručným usnesením II. ÚS 4624/12 ve věci *ACT FAST*, které nevyjadřuje žádný obecnější právní názor.

[26] Ostatně ve věcech solárních odvodů existují desítky usnesení Ústavního soudu [jejichž precedentní dopady jsou v každém případě jen velmi omezené – srov. k tomu nález ze dne 13. 11. 2007, sp. zn. IV. ÚS 301/05 (N 190/47 SbNU 465), bod 92, podle něhož usnesení precedenční váhu nemá]. Z těchto usnesení přitom v rozporu s tím, co uvádí stěžovatelka, v žádném případě nevyplývá, že by jedinou cestou k ochraně práv výrobců elektrické energie v těchto typových případech byla cesta stížnosti dle § 237 daňového řádu. Například usnesení ÚS ze dne 31. 10. 2013, sp. zn. III. ÚS 732/13 (*INVEST SOLAR s. r. o.*) k tomu uvádí, že tvrzení o tom, že právě v určitém (individuálním) případě má zavedení odvodu z elektřiny ze slunečního záření za následek, že nebude dosaženo návratnosti investice v zákonem garantované lhůtě, jsou uplatnitelná „*především v rámci užití institutů daňového řízení v rovině platební, jakým je kupříkladu posečkání daně dle § 156 a násl. daňového řádu (bod 89 nálezu), případně i prominutí daně dle § 259 a násl. daňového řádu, o nichž je možno usuzovat jako o vhodné platformě pro vytvoření praktických postupů správce daně pro hodnocení, zda je odvod z elektřiny ze slunečního záření v případě jednotlivého poplatníka likvidační.*“ S tímto názorem jsou závěry rozšířeného senátu v kauze *MGP 2* v zásadě v souladu.

[27] Kasační námitky jsou proto nedůvodné.

V.
Závěr a náklady řízení

[28] Nejvyšší správní soud proto ze všech výše uvedených důvodů kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s., poslední věty, zamítl jako nedůvodnou.

[29] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka, která neměla v tomto řízení úspěch, nemá na jejich náhradu právo. Žalovanému nevznikly v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho obvyklé administrativní činnosti. Proto mu Nejvyšší správní soud nepřiznal náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. března 2014

Zdeněk Kühn
předseda senátu